

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ῥᾷμε κι ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τὼν ὥρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμιοὺς τὴν ἑβδόμη — μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι ὅταν ἔχω ἑξονάμη — κι ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχωμαι.
καὶ ὅταν Ἀθῆναι τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλην — ἔχουν ἡμέρη κι ἑνὶ ἡμέρη.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ἐκτὸ φράγμα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ἐνὰ ἑσῶς μέρη, — **ἐκτὸ φράγμα καὶ ἐστὶ χίρη.**
Κι ἑνὰ φύλλο ἂν κρατῇ, — ἔχουν συνδρομητὰς.
κι ὅποτε τὸν παρὰ δὲν εἶδε, — ὅλ' τὸν εἶναι μαῦρο εἶδε.
Γράμματα καὶ συνδρομαί, — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μαρὰ — κάθε φύλλο μὴ δακάρη.

Δώδεκα τοῦ Φλεβάρη.
τὸ τουμπελῆσι βάρες.

Ἐβήντα ἑνα καὶ τετρακόσια,
Βουλὴ μουφλούζα κι Ἀυτὴ γελῶσα.

**Δρὸ ζητηζάνος ὅστην Ρωσσίαν
μ' ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν.**

(Ὁ Φασουλῆς κι ὁ Περικλῆς, ποῦ κάνουν τόσαις τρέλλαις,
ἕνα κουτί φορτώνονται σταφίδα ὑπὸ μάλης,
καὶ πάνε ὅστην Πετρούπολιν ντυμένοι φουσταναίλιας
κι ὁ Τσάρας μὲτ' ἐκπληξίως τοὺς δέχεται μεγάλης.)

Φ. — Ὡς πὺ πᾶσων τῶν Ρωσσιῶν ἔξακουσμένη Τσάρε,
τῶν Γοσποδάρων κράτιστε καὶ πρῶτε Γοσποδάρη,
κύττα κι ἑμέα, παρακαλῶ, τοὺς ντιστεγμὴ ζητάνους,
τοὺς ἀτρομήτους Ἑλλήνας καὶ τοὺς ὑπερηφάνους.
Φωτῆλας ὁ καὶ Βουλεύτης καὶ ρήτωρ Καλαθρότων,
ὁ τοῦ Μυλλόρδου-φίλτατος κι ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
ποῦ νὰ ἡμιλῇ δὲν ἔμαθε ποτέ του κουτουρού,
ἐπρότεινε εἰς τὴν Βουλὴν ἐντόνωσις πρὸ καιροῦ
πὺς τὴν σταφίδ' ἂν θίλωμε νὰ τὴν μεσοεπουλήσωμε
εἰς τὴν Ρωσσίᾳ μερικὸς ζητάνους ν' ἀμολήσωμε
μὲ φουσταναίλιας ἄντι ντὲ καὶ μὲ σταφίδα μπόλικη
ἡπίως μ' αὐτὸ συγκινήθη κι ἡ πλάσις ἡ χαχολίχη.
Γιὰ τοῦτο μόλις ἴσαμε πὺς ἦλθε τὸ Τριῶδι
ἰσκηλώκαμε κι ἑμεῖς οἱ δύο μας ὅστι ποδοί,
καὶ λέγωντας πὺς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζῇ
τὴν φουστανέλα βάλουμε γιὰ νὰ εἰς συγκινήσωμε,
καὶ κάμψωμε σταφίδα μας ἐπὶ ἡμέρας μεζὶ
κι ἡλθαμ' ἰδοὺ νὰ πείσωμε καὶ νὰ εἰς προσκυνήσωμε,
νὰ διατάξῃς αὐθαρεῖ τὴν ἀδελφὴν Ρωσσίαν
νὰ κάμῃ καὶ πρὸς χάριν μας παραμικρὰν βούζιν.

Κύττα τὴν φουστανέλα μας, τὴν λιγερὴ ζητάνη,
γιὰ τὴν σταφίδα σήμερα ἰδύθηκε ὅστην παγᾶνα,
καὶ σ' ἑξορκίζω, Τσάρε μου, εἰς τὸ βαρὺ σου κνούτο,
οἱ τούταις τῆς βλαχόκαλτσας, οἱ τούτῃ μας τὴν κάπα,
ὅτῃ λήθα μας, ὅτῃ λέρη μας, καὶ ὅτῃ παροῦνι τοῦτο,
τὴν Ρωμιοσύνην μὴν ξεχνᾷς καὶ τοὺς Ρωμιοὺς ἀγάπα,
κι ὕγιαίνε διὰ παντός καὶ χεῖρες κι εὐδαίμονες,
ἀλλ' ὅμως καὶ συμπεθίρος πὺς εἶσαι μὴ λησμονεῖς,
κι ἀνακουμπώσου ἡγήτορα καὶ δράσε καὶ κινήσου
γιὰ μᾶς τοὺς συμπεθίρους σου, γιὰ μᾶς τοὺς συγγενεῖς σου,
καὶ βάλε τὴν σταφίδα μας ὅστην Αὐτοκρατορίᾳ σου,
ποῦ τὴν Τσαρίνα νὰ χαρῇ, τὴν σιχατὴ κυρία σου,
καὶ τὸν μεγάλο Τσαρίβιτε, τὸν Ρώσσιον τὸν καμάρη,
ποῦ κι οἱ Ρωμιοὶ τὸν ἀγαποῦν μὲ τρέλλα καὶ μακρία,
καὶ μ' ἑνὶν Πρίγκιπα Ρωμιοῦ καὶ πρῶτο παλληκαρι
ἐκαμὲ περιήγησι καὶ ὅστην Ἰαπωνία.
Λυτήσου, οἱ παρακαλῶ, μεγάλε Ρωμανῶρ,
κι ἑμένα τὸν φουστανέλα, κι ἐμὲ τὸν Φασουλῶρ,
τὴν λεβεντιά μας κύτταζε καὶ τάδεμα μας σακκούλια
κι ἔλα καζὶ μας, Τσάρε μου, νὰ κάνωμε χωρὶς,
ἀλλοιῶς δὲν θάχουν οἱ Ρωμιοὶ νὰ τρῶν μπόι φασούλια
καὶ τότε βάλε εἰργάνῃς μὲ ὅτῃ συμπεθίρο.
Π. — Ἰδοὺ κι ὁ Περικλῆς τοῖς ἔμπροσθεν σου γονατίζει
καὶ μὲ τὰ παρακαλῶ τοὺς τὸν Ρωμανῶρ σχετίζει.
Τὸν Λόρδο μας τὸν Τρικουπῶρ τὸν ἐπᾶσι φαγοῦρα
κι ἂν κι ἡλιπίε πὺς θάκανε τρομακτικὴ εἰγοῦρα

μέ το Σταριδοσχίδιον, πού τώρα μάς ἐκάρωσε, τήν ἔπαθε ὁ φουκαρὰς καί παλὶ τὰ 'κακάρωσε, καθίνας τὸ σιγνέινεται καὶ ἡ στρουγγα τὸ κλωτσοῦ καὶ ἰβρύαζαν οἱ Πατρινοὶ καὶ ὁ Πύργος δὲν τὸ θέλει, καὶ ἔξω καί μίση 'στὴ Βουλὴ τοῦ τόκταν πατοῦ, μπόνιδο, ρεντικολο, σκουπίδι καὶ κουρίλι.

Μὴ τοῦτο παλὶ πιστεύει, Μονάρχα δεξαομίει, πῶς κορυμμένος θὰ σταθῇ ἀπάνω 'στὴν βαλθίδα, μὰ τώρα καὶ οἱ μπυμπιδίς του εἰς φανερά τὸν λένε πῶς θέλει σούφ καὶ βερσὸς νὰ εἶρη τὴν σταφίδα. Μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχίδιον καὶ ἡ στρουγγα τὸν παιδεύει, τῆς θωλιγὴ γὰρ δάνεια καὶ αὐτὴ τὸν κοροϊδεύει... θὰ σὰς συστήσω Τράπεζις... ἄμμ' ἐδὲ ἔχει τὴν χύνη... πούνατι τὰ χρήματα τοῦ λέν καὶ ἐκείνος ξεροθύχει.

Θὰ 'βρῶ ἑκατομύρια... δὲν εἶναι παραμυθία... καὶ ἡ χήθρι καὶ φίλοι του τοῦ λέν πῶς θέβρη κολοκύθια. Οὐ μὴν τὸ Νομοσχίδιον ἂν δὲν σὰς παραρίσσει, καὶ ἂν κανεὶς δὲν εἰμπερὶ ὁ νοῦς νὰ τὸ χωρίσῃ, ἐγὼ καθόλου δὲν ἀργῶ καὶ εὐθὺς τὸ πέρνω 'πίσω καὶ νῖον ἰτουάζομαι νὰ ξαναξοφρυνίσω, ἂν δὲ καὶ τοῦτο μπόσικο φανῇ, μορὶ παιδιά, γιὰ λύπη δὲν σὰς ἔχουμε καὶ γιὰ κακὴ καρδιά, τρίτο καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ρούβρο βράζω καὶ τὸ συμπερὶν τὸ κοινὸν λαμπρὸς ἐπισταγάζω.

'Αν δὲ καὶ ἑρίτος, προσορίλῃ τῆς στρουγγίς μου κοπίλιν, μῖνον ἀκαλλίεργητα τὰ δόλια μας ἀμύλια, ὅμως τοῦ χρόνου σίγουρα θὰ καλλιεργηθῶν καὶ τῶν σταφίδων ἡ τιμαὶ θὰ παρατιμωθῶν.

Εἶπα λοιπὸν καὶ ἡ ἡλᾶλση καὶ οὐδ' ἔχω ἀπαρτίαν καὶ μένω δούλος ταπεινὸς διὰ τὴν ἀπαρτίαν.

'Εστὶ λαλεῖ τοῦ Τρικουπῶφ ἡ λορόδοτουσυνάρα καὶ παρὶ τοῦ 'στὸν γάμο σου ν' ἀκούσης καὶ τοῦ χρόνου, καὶ βγάλε του, παρακαλῶ, καὶ σὺ καμμιὰ φανέρα μὴν Αὐτοκράτωρ κρατῆς κραταιοτάτου Θρόνου, ἡμῶς σιχαγῇ καὶ ἡ στρουγγα του καὶ δὲν μάς ξεπατώσῃ καὶ ἀπὸ τὰ Νομοσχίδια ἡ πτώχεια μας γλυτώσῃ, ἀλλῶς. Τσάρε, σταίλει μας μὴ πρώτη εὐκαιρία δεμένους χειροπόδαρα κατὰ τὴν Σιβηρία καὶ κἀνῶν συμπεριρριμὰ καὶ μὴ τῆς ἀρκούδας καὶ τὰ κοράκια νὰ μάς φῶν καὶ ἡ μαυρίας καλῆκακούδας.

Φ.—Ρίξε τὸ μάτι πρὸς ἐκεῖ, 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος, νὰ ὅς πῶς ἔγινε κοιλὰς ἀγρία τοῦ κλαυθμῶνος, νὰ ὅς ὁ κόσμος πῶς χαλὰ καὶ κλαίει ἐκεῖ κάτω... ἀπὸ συλλαλητήρια βουὰ βουζῖον καὶ ὅρη, καὶ ἕνα συλλαλητήριον ἀπ' ὅλα πρὸ βαρβάρου καὶ ὁ Μπουμπουλὰς ὁ μυταρὰς θὰ κἀν 'στὸ Βραχώρι.

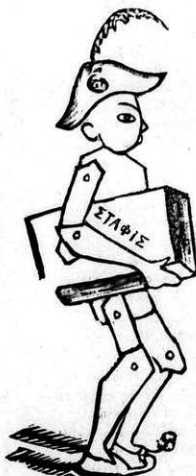
Ὁ Βουδουρῶφ ὁ Πρόεδρος σημαίνει τὴν κουδούνα καὶ τρέμει 'στὸ κουδούνισμα ὁ ὅλος Τρικουπῶφ, καὶ ἡ διζία καὶ ἄριστορὰ τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα καὶ ὁ Σταρίδας ὁ δυστυχὴς γενεὴ καὶ σκουῖει ὦφ!

'Ελπίσι μας, αἰσε μας, καὶ γὰρ κόσμποντι πορίνο, καὶ ἐγὼ μὴ 'στὴν Πετροῦπολιν φουσανεὶς θὰ μείνω, χωρὶς δὲ δόλου νὰ φανῶ πῶς εἶμαι φαρμακοῦ καὶ βεβαιῶ μετὰ σπουδῆς πῶς ὅλ' ἡ δόξα πούχει τῶν ρωμᾶλιων Ρωμανῶφ ὁ ρωμᾶλιος Θρόνος ἔμπρος σ' ἐνὸς φουσανεὶς λεβέντιου ταρουχί εἶναι μὴ δόξα πρόστῃ, φτωγὴ καὶ κασισιόερα, σκοτίζεται, ντροπιάζεται, καὶ δὲν ἀξίζει ὀνάρ.

Καὶ τοῦτο ἐκτιμῶντες τὸ τρύπιο μας ταρουχί καὶ τῆς Ἑλλάδος δανισταὶ καὶ οἱ βολογιοχου, ἰδέναν τὸν Τρικουπῶφ παρὰ μὴ τὸ τοσούτῳ καὶ ἐκείνος ἀπεφάσισε σὰν φῖνος ταρουχαῖς

σ' ἕνα ταρουχί καὶ τὰ ὅσα ποῦαρια των νὰ βαλῇ καὶ ἔγινε 'λίγο πατρινοῦ γιὰ τοῦτο κατ' ἀρχάς, μὰ τώρα γὰρ κεφάλαια καὶ τόκους δὲν ρυτῶνται καὶ δὲν τὸ ταρουχί μας 'στὴ μύτη των ποτῶν, καὶ ἐκεῖν' οἱ κασισιόερες φουσοῦ καὶ ξεροθύχει καὶ τὸ πετοῖ τοῦ ταρουχίου μυρίζουν καὶ μαρσῶν. Τὶ κἀνὶ τὸ ταρουχί μας ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, δόξα κληρῶν ἀξίχαστη ὁ πάτος του μυρίζει, καὶ ὅλους ἰδῶ τοὺς γράφους, καὶ δανιστὰς καὶ μὴ, καὶ τοῦτο γὰρ μεγάλη των τὸ κἀνωμ τιμὴ.

Π.—Καὶ ποῖος τὴν φουσανεὶα μας δὲν τρέμει σὰν τὴν βλι-
 ἱλῖνος καὶ σῶσι μας ἀπὸ τοὺς νῖους πόνους, | πη...
 καὶ εἴθε ἡ θεὸς Πρόνοια, μικρῶν μεγάλων σκίπη, νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας μας νὰ σοῦ τῆς δινῇ χρόνος, καὶ μὴ ποτὶ σοῦ λησμονῆς κοντὰ εἰς ἄλλα τόσα πῶς συγγενεὶς δὲν εἰμαστε μονάχα γὰρ τὰ μάτια, πῶς εἶναι καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ρωμορῶν τῆς Ρώσας καὶ τὴν καρδίαν τῆς 'χώρις σὶ ὅς χρυσὰ κορμάτια, καὶ τόνα τῶσως σ' ἡμᾶς καὶ οἱ Ρώσοι 'πῆραν τάλλο καὶ γιὰ τοὺς ὁρὸ πῶς λαχταρᾷ ποσὶς δὲν ἀμυβήλλω. Ναι, Τσάρε Τσάρων ἐνδοξε, ληπῆσου τὸν Σωτήρα, ὅπου δὲν ἔχει σήμερὰ μὴδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα... γιὰ τὴν σταφίδα ὀνατὸ τοῦ 'κόλλησε μερκα καὶ ἰδῶ καὶ ἐκεῖσε πηλαλεῖ καὶ καίει τὸ κεράκι, καὶ ὅπισω τοῦ λυσορμανοῦν πεινῶντες ἀγλαίει... ἀναφέρι μου τὸ κερί 'στὴν Ἑθνικὴ φελλίει, 'στὴν παρακάτω γειτονιά ὁ Καλλιγὰς τοῦ λείει καὶ αὐτὸς τὸν λούει ἀπ' ἰδῶ καὶ ἐκεῖνὸς τὸν κτενίζει. Πάει 'στὴν κάτω γειτονιά, τοῦ λένε παραπίρα, πάει σκυτὸς καὶ παρεκί καὶ 'βρίσκει μόνο ξέρα. Φ.—Ὡ! ναι, γιὰ τὴν σταφίδα μας οὐκᾶν νὰ γράψῃ, λυπησοῦ καὶ τὸν Βασιλεῖα, πῶς σὰν τὸν ὅς θὰ κλάψῃ. Τὸ 'πῆρε πᾶ κατὰκαρδὰ καὶ σούχει μίαν λύπη, πού σ' ὅλους θαῦμα φαίνεται ἀπὸ χορὸ σὰν λείπη. Μὰ καὶ τὰ Βασιλόπουλα μῦμοντι τὸν πατέρα των καὶ καθε Βασιλόπουλο νυχθημέρον εἰσώλει, μὴ σκίφει δὲ παρίρχεται ἡ τηλαυγὴς ἡμέρα των, ὅν καὶ 'στὴν ἡλικίαν των ἡ σκίφει δὲν ἀμυβῇ. Πρίτει καὶ ἐκεῖνα σὰν παιδιά 'λιγὰν νὰ γλυντίσουν, καὶ ὁπότεν θεία χάριτι παραγενοῦν μεγάλα τότε σὰν τὸν πατέρα των καὶ ἐκεῖνα νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν μουφουζαρία τοῦ κλαυθμῶνος καὶ τὴν σταφίδα καὶ ἄλλα. Π.—Γιὰ τὴν σταφίδα σήκωσε τοῦ Ρώσους 'στὸ ποδάρει καὶ ἂν βλέπῃς νὰ χορεύουν καὶ ἡμῶς οἱ Γοσποδοῦν, μὰ μὴ θαρρῇ πῶς ἀθρόνος ἔχειλεις παρὰ... ναι μὴν ἀόρακοπα βαρεῖ τῆς πῖνας ταμπουράς, ἄλλ' ἡ φαιδρὰ καὶ ζωρὰ καὶ σφρηγιλὴ μας εἰσις πρὸς εὐθυμίαν πάντοτε καὶ σουαρίας ρίπει, καὶ ὅτ' ἀς μεγάλας καὶ μικρὰς τοῦ ραλμίντου κρίσις μόνο χοροῦ 'στους Ἑλληνας γιὰ πένθος ἐπιτρίπει. Φ.—Ναι, Τσάρε, ἂν τὸ σπρώνωσι εἰς μάλας καὶ τσουμπουσα μὰ θέλει καλοπάραι καὶ ἡ πτώχεια ἡ παρούσα, καὶ ἂν Κροῖσι 'καταντήσαμε τῆς ἀναπαράβας ἄλλὰ δὲν ἐπιτρίπεται μαρὰ τῆς καρδίας, ὁ τὸν Ἑλλήνων πρᾶγλως καυμὸς δὲν ὑποφέρει, τῆς λύπης ἀπὸ τῆς χαρᾶς ποτὶ δὲν ἐξυωρίζομαι, καὶ δὲς του γίγιοι καὶ χοροῦ, ὅπου κανεὶς δὲν ξέρι ποτε κανόνι σκαῖοι καὶ ποτε θησαυρίζομαι. Λαὸς φαιδρὸς, λαὸς γλυντίζε, ἐξοφάντων καὶ πῆδα, λαὸς ποῦ καὶ 'στὴ νῆστημα τοῦ σοῦ λείει χωρὰτὰ... καὶ ἐγὼ 'μπροστά σου, Τσάρε μου, μουντῶνω τὴν σταφίδα καὶ ἂς πᾶν τὸ παλῆμπελο καὶ τῶν τοῦ τὰτὰ.

Τέτοιο λαό νά τόν χαρῶ,
κράσις φαϊρά, καρδιά (ιστή)...
πειθαίν' ἡ Μάρω γιά χορὸ
μὰ 'βρῆκε κι' ἄντρα λυριστή.

(Ὁ Τσάρου ρίχνει καὶ 'στοὺς δὺο περίεργη ματιά
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς πετοῦνε τὰ κουτιά,
κι' ἀλαμπρατσέτα πνέονται καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Τσάρου
καὶ καθενὸς εἰς δεξ' κι' εἰς ἀφ' κυρίου Γοσποδάρου
χορεύουν χαρίσστατα μαζοῦρκα Ρωσικὴ
καὶ τὰδεμανὸ στομάχι τῶν τοὺς παίζει μουσικὴ,
ὅταν ὁ Πρίγκιψ Γορτ'ακὼρ προβάλλῃ μ' ἕνα κνουτο
κι' ἐκείνοι φεύγουν σκούζωντας «μωρὲ μὰ τέλνει τοῦτο ;»
καὶ τὰ ξυλίνια πόδια τῶν 'στὸν σέρκο τῶν κτυπᾶνε
καὶ 'στὴν Πετροῦπολι ξεχνοῦν τὸ δαίγμα τοῦ κουτιοῦ,
καὶ 'στὰς 'Αθήνας ἔρχονται καὶ 'στὸν Φωτῆλα πᾶνε
καὶ μ' ἕνα κνουτο Ρώσικο τὸν κάνουν τάλατρο.)

Εἰς ἐκδρομὴν κι' ἡ Φασουλῆ
τὸ 'Αν. Λατὶφ προσηκαλεῖ.

(Σὰν ἔμαθε κι' ἡ Φασουλῆ πὺς κάμποσαις κυρίαῖς
ἦπῃσαν 'στὴν 'Ακρόπολι μετὰ τῆς Καλησπέρης
ν' ἀκούσουν ἀρχαιότητες καὶ δόξης ἱστορίας
καὶ πὺς γιὰ τὸν Μιμῖκο τῆς ἰθανατῶδ' ἡ Μαίρη,
'πῃρε κι' αὐτὴ τὴν καθεμιὰ εὐγενικὴ κοκκῶνα
καὶ μὴ καὶ δὺο τῆς ἔφερε «μωρὸστὰ 'στὸν Παρθενῶνα».)

Ἡ Φ. — Σὰν τὸν Ρενάν, κυρίαῖς μου, ἰδῶ προσευχηθῆτε,
κατόπιν δὲ τῆς προσευχῆς πολλὰ θὰ διδαχθῆτε.

(Κάθε κυρία ντιστοιχεῖ μὲ χάριν γονατίζει
καὶ μὲ τὴν κάτω προσευχὴν τὴν 'Αθηνᾶν σκотиζει.)

Ἡ σὺ Μινιὼβ ντεμοαζὶλ, τοῦ Ζουπιτὲ ἡ κόρη,
βοήθα νὰ σπῶνῶμε μὲ οἶκ τὸ φόρεμά μας,
ν' ἀφίνωμε νὰ φαίνεται 'λιγάκι μισοφόρι
καὶ σὺ κυρία κόμ' ἴλ φὸ νὰ φαίνεται σιμά μας.

Τῆς ὑψηλῆς κοκεταρὶ ντεμοαζὶλ γλαυκῶπις,
ἡμεῖς μοντέλ' ἄς γίνωμε 'Ανατολῆς κι' Εὐρώπης,
βοήθα μας τοὺς πρὸ κομψοὺς συμρούς νὰ κυνηγῶμε,
τὰ μάτια νὰ λιγνῶνῶμε καὶ νὰ σισοπυγῶμε,
καὶ μὲ στροφὰς καὶ μ' ἐλιγμούς πολλοὺς καὶ διαφόρους
νὰ ξεροτηγανίζωμε τοὺς μισεράμπλ ἐμπόρους,
κι' οὕτε στιγμὴ νὰ μὴν περνᾷ χωρὶς τὸ σῦρε κι' ἔλα
καὶ κατὰ λάθος τοῦ χερσοῦ καμμιὰ φορὰ νὰ κρῶνῶμε
'στὸ φροντωτὸ μανίκι μας πολὺτιμη δαντέλα
κι' ἀμείως ἀπ' τὰ μαγαζιά μὲ νᾶζα νὰ τὸ στρίβωμε,
χωρὶς καμμιὰ τοὐλάχιστον βελόνα ν' ἀγοράσωμε
καὶ νὰ τοὺς φοβερίζωμε πὺς θὰ ξαναπεράσωμε.

Ἡ σὺ μὰ σέρ, μαμζὶλ Νιτοῦς, παρθενικὸ κορμί,
ποῦ στείκει 'λίγο ντεκολιὲ εἰς τὴν 'Ακαντεμί
ἀντίκρου 'στὸν 'Απόλλωνα, τὸ πρῶτο μὲ γκαρσόν,
ποῦ 'μοιάζει μὲ τὸν Σιβαλλὲ καὶ μὲ τὸν Περουσσόν,
καὶ σὺ μαζὶ τοῦ λῦσσαζὶς κρυφὸ νὰ κάνης κόρτε,
ἄς εἶναι τοῦτο μοναχὰ τῶν κυριῶν τὸ φόρτε,